FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT WALTER VAN GERVEN

fremsat den 9. marts 1994 *

Hr. præsident,
De herrer dommere,

1. I den foreliggende traktatbrudssag, indbragt for Domstolen ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 10. juni 1993, har Kommissionen nedlagt følgende påstande:

1) Det fastslås, at Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser efter bl. a. artikel 12 i Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet [1], og efter EF-traktatens artikel 5 og 189, idet det ikke inden for den fastsatte frist har truffet de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme direktivet og/eller ikke har meddelt disse til Kommissionen.

2) Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

2. Artikel 12 i ovennævnte direktiv bestemmer, at medlemsstaterne skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme direktivet inden tre år fra dets meddelelse, og at de skal meddele Kommissionen teksten til de nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Direktivet blev meddelt medlemsstaterne den 3. juli 1985. Gennemførelsesfristen udløb således den 3. juli 1988.

Da den luxembourgske regering ikke havde fremsendt nogen oplysninger om gennemførelsen af direktivet, opfordrede Kommissionen ved skrivelse af 9. marts 1990 Storhertugdømmet Luxembourg til at fremsætte sine bemærkninger hertil. I skrivelse af 19. juli 1990 svarede Storhertugdømmet Luxembourgs faste repræsentant Kommissionen, at man var i færd med at udstede lovgivning til gennemførelse af direktivet. Da Kommissionen stadig ikke havde modtaget oplysninger herom, fremsendte den den 8. april 1991 en begrundet udtalelse til Storhertugdømmet Luxembourg i henhold til EF-traktatens artikel 169, stk. 1. Ved skrivelse af 3. maj 1991 svarede Storhertugdømmet Luxembourgs faste repræsentant på ny Kommissionen, at man var i færd med at udstede lovgivning til gennemførelse af direktivet.

* Originalsprog: fransk.
1 — EFT L 175, s. 40.

3. I sit svarskrift har Storhertugdømmet Luxembourg anført, at en domfældelse ville være urimelig, eftersom direktivets vigtigste bestemmelser allerede er gennemført ved lov af 9. maj 1990 om farefremkaldende, sundhedsfarlige og ulempeforvoldende virksomheder [2] og den storhertugelige gennemførelsesanordning af 18. maj 1990, der indeholder en liste over og klassificering af farefremkaldende, sundhedsfarlige og ulempeforvoldende virksomheder [3]. Storhertugdømmet Luxembourg har anført, at de bestemmelser, der ikke er gennemført, er af rent teknisk, og derfor underordnet, karakter, og at deres formelle gennemførelse ikke vil ændre noget ved de offentlige myndigheders praksis, der består i systematisk at indhente vurderinger af indvirkning i overensstemmelse med direktivet, idet man sørger for at tage hensyn til de miljømæssige interesser. I duplikken har Storhertugdømmet Luxembourg imidlertid indirekte anerkendt, at retssikkerheden kun kan beskyttes ved vedtagelse af et lovforslag og et forslag til storhertugelig gennemførelsesanordning, der gennemfører direktivet i dets helhed.

4. Det fremgår af sagen, at den eksisterende luxembourgske lovgivning ikke gennemfører samtlige bestemmelser i direktiv 85/337. I øvrigt kan ifølge Domstolens faste praksis [4] en almindelig forvaltningspraksis, som ifølge sagens natur frit kan ændres af forvaltningen, og som ikke er offentliggjort i tilstrækkeligt omfang, ikke anses for at udgøre en korrekt opfyldelse af den forpligtelse, som i henhold til EF-traktatens artikel 189 påhviler de medlemsstater, som et direktiv er rettet til.

Under retsmødet oplyste den luxembourgske regerings repræsentant, at forslaget til storhertugelig anordning ville blive godkendt af Conseil du gouvernement to dage senere og derefter ville blive offentliggjort i det luxembourgske lovtidende, Le Mémorial. Traktatbruddet ville således bringes til ophør før domsafsigelsen.

Det skal dog bemærkes, at den konkrete situation, som de luxembourgske myndigheder befinder sig i, er uden betydning for, om der foreligger et traktatbrud. Ifølge Domstolens faste praksis kan en medlemsstat ikke påberåbe sig bestemmelser, fremgangsmåder eller forhold i sin nationale retsorden til støtte for, at forpligtelser og frister, der følger af fællesskabsdirektiver, ikke overholdes [5].

I øvrigt svækker den omstændighed, at direktiv 85/337 ufortøvet gennemføres i den luxembourgske retsorden, på ingen måde interessen i at fastslå traktatbruddet. Det er nemlig ligeledes Domstolens faste praksis, at det, selv i tilfælde af, at traktatbruddet er blevet bragt til ophør efter udløbet af den frist, der er fastsat i Kommissionens begrundede

2 — Mémorial A 1990, s. 310.

3 — Mémorial A 1990, s. 316.

4 — Dom af 6.5.1980 (sag 102/79, Kommissionen mod Belgien, Sml. s. 1473, præmis 10), og senest dom af 26.1.1994 (sag C-381/92, Kommissionen mod Irland, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 7).

5 — Domstolens faste praksis, senest dom af 2.8.1993 (sag C-303/92, Kommissionen mod Nederlandene, Sml. I, s. 4739, præmis 9).

udtalelse, har betydning, at sagen fortsættes med henblik på at fastlægge grundlaget for det ansvar, en medlemsstat som følge af sit traktatbrud vil kunne have pådraget sig i forhold til andre medlemsstater, Fællesskabet eller private [6].

5. Af ovennævnte grunde skal jeg foreslå Domstolen at give Kommissionen medhold i dens påstande.

6 — Domstolens faste praksis, senest dom af 2.12.1992 (sag C-280/89, Kommissionen mod Irland, Sml. I, s. 6185, præmis 7).